

Cody

Dick Ramp

Colofon

Titel: Cody

Dick Ramp © 2024

Verschenen: November 2024

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Clusteruitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

ISBN/EAN: 978-94-6266-738-9

NUR: 330

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deel 1

Negentien achtentachtig.

Hoofdstuk 1

“Ik kom een kind brengen,” zei Daisy Wallenberg rustig tegen Carla Westman, haar naam stond op een naamplaatje op haar borst, de directeur van jeugdopvang ‘Het Bakken’ in Amsterdam. Hier werden soms zeer jonge kinderen gebracht die of te vondeling waren gelegd of gewoon afgegeven werden. Daisy legde een kleine rieten wieg op de balie. Carla keek in het rieten mandje en zag een baby liggen van een paar weken oud, schatte zij. Daisy was ongewoon lang voor een vrouw, dit viel Carla ook op.

“Dit is niet de procedure mevrouw, wat is uw naam?” vroeg Carla kortaf. Daisy was onrustig en keek alle kanten op behalve in het gezicht van Carla.

“Waarom mijn naam? Ik ben de moeder niet!” zei ze geïrriteerd.

“Dus het is uw kindje niet?” vroeg ze. Nu keek Daisy haar wel aan.

“Nee, nee van mijn vriendin, die is aan de drugs en ze liet Cody, zo heet hij, achter bij mij. Ze moest natuurlijk weer scoren, ik denk dat ze dood is.” Carla schreef de eerste bladzijde van een klein notitieblok snel vol.

“De moeder is dood? Hoe kom je daarbij?”

“Nou ze blijft nooit langer weg dan één nacht, ze is nu al twee weken weg en ik kan hem niet opvoeden,” zei Daisy resoluut. ‘Omdat je waarschijnlijk ook verslaafd bent?’ Dacht Carla.

“Maar nogmaals dit is niet de procedure, waar en hoe kan ik de moeder bereiken?”

“Als ik dat wist zou ik het dan zelf niet geprobeerd hebben Carla?” zei Daisy geïrriteerd. ‘Ze heeft geen GSM, geen vaste verblijfplaats, niks helemaal niets. En al haar vrienden hebben haar ook in de steek gelaten.’

“De vader?” Daisy glimlachte sarcastisch.

“De vader?” Ze keek achter haar, naar de straat er liepen veel mannen voorbij. “Pik een man uit die je ziet, de eerste de beste kan hem zijn, hoe weet ik nou wie de vader is, ze is een prostitué!” Daisy was het

zat, ze wilde weer scoren, ze was er weer aan toe. Ze liep weg en liet de mand met Cody achter.

“Maar mevrouw!” Riep Carla haar na. Het was te laat Daisy verdween in de menigte op straat in een voor haar altijd onzekere toekomst.

Carla Westman pakte het mandje voorzichtig van haar balie en liep ermee naar haar kantoor. Ze vond het opvallend dat Cody nog geen kik had gegeven. Ze keek snel in de mand en controleerde snel of er nog genoeg leven in zat. Cody bewoog wild met zijn armen en benen. Het viel haar op dat Cody haar met z'n ogen volgde, dit zag ze niet vaak bij baby's.

“Ook nog wijs schat? Nog genoeg leven zo te zien,” mompelde ze zacht toen haar collega Vincent Brand binnenkwam.

“Dacht je dat ze dood was?” Carla keek snel achter haar.

“Vincent, moet jij de allerjongsten niet verzorgen?” vroeg ze bazig. Vincent was een jongeman van net 19 met een flinke rugzak. Hij was vanaf zijn twaalfde opgegroeid in deze jeugdopvang en had een innige liefdesrelatie met Jorge Vidrakis 43 jaar die ook in Het Bakken werkte. Jorge Vidrakis is een integere man, betrouwbaar en voor Vincent een vaderfiguur.

Vincent droop af naar de allerjongsten. Een meisje, slechts een paar weken oud, was net in een zogenaamd afgeefluik gelegd en moest verzorgd worden. Hij doorzocht de grote boodschappentas met een paar kleine dekentjes en vond een briefje.

“Haar naam is Hannah, haar achternaam weet ik niet, omdat ze van ongeveer vijf verschillende mannen kan zijn. Mijn naam doet er niet toe omdat ik, ook als jullie mij vinden, niet voor dit kind kan zorgen. Ik ken jou persoonlijk Vincent, jij bent een man door de lieve Heer zelf gezonden. Dus ik geef je mijn kind en weet dat het goed zal komen.” ‘Jesus wie is dit?’ Vroeg Vincent zich hardop af. Hij verzorgde haar en legde haar in een wieg. Ze sliep en werd niet wakker toen hij haar voorzichtig in bed legde. Hij ging direct bij Cody kijken. Carla keek wel naar hem terwijl hij begon te jammeren zoals baby's dit kunnen doen.

Cody begon nu te huilen, hij had honger. Vincent tilde hem uit zijn wieg met goedvinden van Carla.

“Och Jezus, je moet eerst gewassen worden schat.” Hij wendde zijn gezicht af van de doek die amateuristisch om Cody’s billen was gevouwen en waar de ontlasting inmiddels uitliep.

Het warme water deed hem goed, zijn kleine dunne armpjes en benen sloegen wild in het water en hij maakte zachte geluidjes. Vincent keek hem vertederend aan en het viel hem op, dat Cody hem maar bleef aanstaren en soms een beetje lachte. Alsof hij hem accepteerde en door het aankijken zijn goedkeuring leek te geven.

“Je vindt het allemaal wel best hè, kleine Cody. Hoe komt het toch dat ouders zo liefdeloos zijn schat?

Waarom koos je juist voor deze moeder?” Fluisterde hij zacht. Hij schepte met zijn hand het warme water en liet het langzaam over zijn ronde bolletje met kort blond haar lopen.

Hij droogde hem voorzichtig af. Het warme bad had zijn honger brul overwonnen, voor nu. Na de fles legde hij hem voorzichtig in zijn verschoonde ledikantje. Hij bleef hem nog even aankijken.

“Je bent een lief kind, precies wat we nodig hebben hier.” “Ja,” hoorde Vincent, hij keek achterom en verwachtte, Carla maar er was niemand. Hij was alleen op de zaal waar nog zes jonge kinderen lagen, inclusief Hannah.

“Wie zei hier ja?” Hij keek snel in alle bedjes en wiegjes. De oudste was Pedro, die is acht maanden en had nog niet eerder een woord gesproken, net zoals de rest die allen in een diepe slaap waren. Vincent keek weer in het wiegje van Cody, hij was nog wakker en gaapte, waar hij zijn hele gezicht bij nodig leek te hebben. En weer: “Ja.” Nu zag Vincent dat het uit zijn mond leek te komen. Het had ook ‘da’ kunnen zijn of ‘pa’. Bedacht hij, maar vreemd was het wel, omdat het ook een stem was die bij een veel ouder kind leek te horen. Hij keek Cody nog even aan, die al snel zijn ogen sloot om in een diepe slaap te vallen.

Jorge en Carla zaten aan de keukentafel. Viona, de kok van het tehuis, maakte een maaltijd klaar. Viona was een alleenstaande vrouw van ongeveer veertig, ze wist zelf niet hoe oud zij precies was. Ze woonde in het Baken en was er ook afgegeven door mensen die haar niet wilden. Ze sprak zelden en zei alleen het hoognodige. In haar gezicht huisde een paar priemende donkere diepliggende ogen.

“Zal ik op onderzoek uitgaan wie de moeder van Hannah en Cody zijn,” zei Jorge kort. Zijn boerenkool met worst werd wild door Viona op zijn bord geschept. Carla keek hem indringend aan.

“Heeft dat ooit iets opgeleverd Jorge?” vroeg ze met een licht verhoogde stem. Terwijl Viona het bord van Vincent ook grotendeels leek te missen met haar boerenkool.

“Jezus Viona wat heb je vanavond?” vroeg Vincent nu chagrijnig geworden.

“Ik heb niks man! Maar waarom? Waarom worden ook deze twee kinderen weer vandaag zo liefdeloos hier gedumpt? Ik haat dat! Carla, Vincent en Jorge wisten dat het voor Viona nog steeds traumatisch was, wanneer er nieuwe kinderen afgegeven werden.

“Viona, ik kom straks even bij je op de kamer ok?” zei Carla rustig terwijl ze Viona aankeek. Viona knikte instemmend. “En Jorge, probeer het morgen maar en denk eraan, je krijgt één week, langer echt niet. Er is hier genoeg te doen.”